

Rubert de Ventós revisa el seu independentisme

Empúries publica una edició revisada i augmentada del manifest 'De la identitat a la independència' del 1999 amb pròleg de Pasqual Maragall. Rubert de Ventós aprofita per parlar del PSC, el nou rei d'Espanya i el procés.

La nova edició de *De la identitat a la independència* ha estat revisada estilísticament per Xavier Rubert de Ventós i inclou tres nous capítols, extrets de tres obres ja publicades. Un és el primer capítol, "Carta a un amic de Madrid", que prové de *Filosofia d'estar per casa*, i dos annexos: Joan Crexells: "Una certa idea de Catalunya", publicat a *Per què filosofia?* (Edicions 62, 1988) i "Les altres minories", de *Teoria de la sensibilitat nacionalista* (Ed. 62, 2006).

L'editor d'Empúries Josep Lluch creu que, actualment, amb el procés català en marxa, "convenia un llibre com aquest per donar gruix al debat". Lluch diu que el llibre "reflexiona sobre la identitat i l'Estat, i, com no podia ser d'una altra manera tractant-se de Rubert de Ventós, des d'un punt de vista nou, actual i crític". Actualitat que perviu quinze anys després de la primera edició, perquè, a més de "contraposar l'independentisme català al nacionalisme espanyol", té "un punt de vista gens essencialista, celebra la complexitat com un factor creatiu i deixa absolutament enrere les pautes obsoletes de l'Estat nació".

Prova d'això és una de les últimes frases d'aquest tractat filosòfic de la identitat i l'independentisme: "De Catalunya, que quedi clar, jo no en busco ni demano cap essència: tot just la independència. Independència que va ser una cosa quan Jaume I va arrabassar-la al rei Lluís de França el 1258, que ha estat reprimida i somorta durant molt de temps i que haurà de ser

una altra cosa quan la bastim a partir d'unes institucions democràtiques, una Europa en formació, una economia globalitzada i un món sense blocs".

Al llibre Rubert de Ventós encunya conceptes com Poble Políticament Pobre (PPP) o OPNI (Objecte Polític No Identificat) per "definir les noves formacions polítiques que no demanen res més –però tampoc res menys– que 'l'autogestió dels propis interessos' dins del seu 'àmbit de decisió' i en el marc d'un món cada cop més interdependent" i "els pobles més interessats en una independència plausible que en els galons d'una mítica sobirania".

Pasqual Maragall. El pròleg, escrit per Pasqual Maragall el 1999, mereix una relectura, que apunta cap al seu

posterior intent –frustrat– de reforma de l'Estatut: "Catalanisme vol dir avui aprofitar aquest moment únic per plantejar cruament les coses, vint anys després de la Constitució, i demostrar que només des de la real autonomia de decisions se'ns pot demanar solidaritat i amistat".

Sobre els arguments de Rubert de Ventós, comenta Maragall: "Per morir de gana n'hi ha prou amb el fet que siguis africà, però perquè et neguin l'existència com a poble cal que siguis nacional d'una nació-sense-Estat. Aleshores et poden exterminar amb totes les de la llei. Així conclou la diatriba de Rubert contra el dogmatisme dels drets individuals invocats, per exemple, per Savater o Vargas Llosa".

Precisament, a la presentació de la nova edició de *De la identitat a la independència*, Rubert de Ventós va voler recordar els que, en contra del debat identitari, defensen ara que, en democràcia, són els individus qui tenen drets, no els col·lectius. Sense esmentar Ciutadans o UPyD, Rubert de Ventós va fer una lliçó d'història sobre el naixement de la democràcia per desmentir-los: "Diuen que no hi ha drets col·lectius sinó individuals. Al contrari. L'origen de la democràcia és precisament per defensar els drets col·lectius".

Rubert ha recordat una altra vegada una situació viscuda a Madrid que el va marcar per sempre més. "Un grup de socialistes estaven parlant de com havien enganyat els catalans amb els trens de rodalia del Maresme i deien tranquil·lament que 'els havien donat pel sac'. Ho deien davant meu, com si jo, per ser socialista, no fos català i no m'estiguessin agredint a mi".

La consulta, el PSC i el rei. De la situació propiciada pel procés català, Rubert afirma que "a Madrid estan

"Iceta és capaç de fer alguna cosa improbable i això, al PSC, avui dia s'ha d'agrair"

“Em sembla que això que el rei hagi citat l’Espriu són efectes especials”

espantats per la consulta”. Assegura que “els ha costat creure-s’ho”, que pensaven “Con un poco de alpiste se callarán” i que això “dóna molta força a Catalunya”.

Rubert de Ventós, que va ser diputat del PSC –“fa ja molts anys, més de vint”, diu– opina sobre Miquel Iceta, un dels precandidats a primer secretari del PSC, que “s’explica molt clar i és còmode” de tractar, “el que passa –afegeix– és que encarna tot allò que ja no és”. Tanmateix, opina que “Iceta és capaç de fer alguna cosa improbable i, en aquest moment, que algú del PSC pugui fer una cosa improbable s’ha d’agrair.”

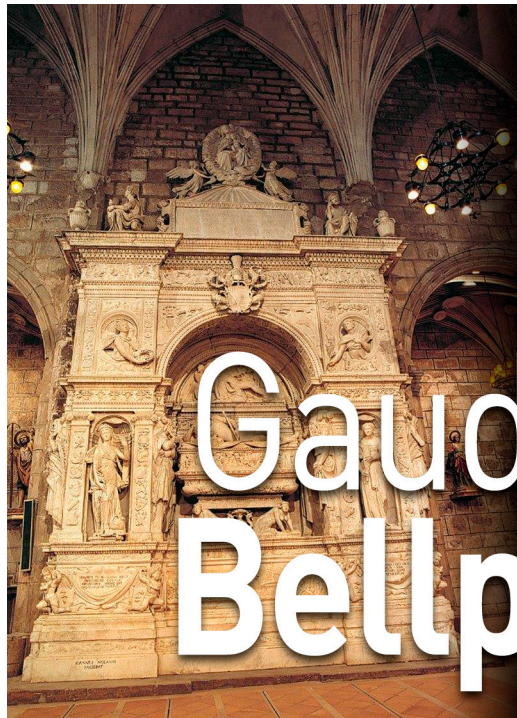
Sobre el federalisme d’Iceta, Rubert de Ventós opina que aquest federalisme del PSC es podria fàcilment convertir en un confederalisme que defensara l’entesa entre Estats, com la Hansa del nord d’Europa. “Fins i tot Eugeni d’Ors té un text a favor de la Confederació d’Estats Ibèrics”, afirmà Rubert.

Per a l’autor de la *Teoria de la sensibilitat* la via que ell voldria que prengués el PSC és la del Sí/Sí a la consulta sobre la independència: “És clar que si ara el PSC apostés pel Sí/Sí, Catalunya es posaria a ballar una sardana infinita. Ja tindriem la independència!”.

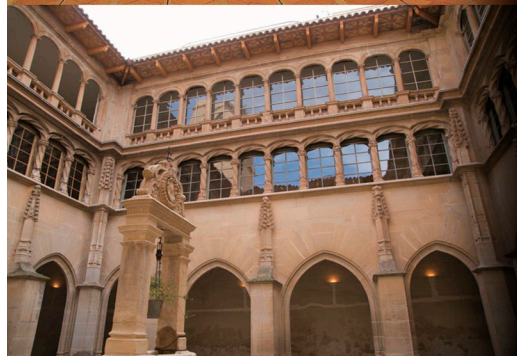
Pel que fa al nou rei d’Espanya –la presentació del llibre es feia poques hores després de la proclamació de Felip VI–, Rubert de Ventós opinava així: “Crec que és astut, intel·ligent i sap el preu de les persones, cosa que no m’agrada gaire. Respecte al seu discurs i el fet d’haver citat Espriu, em sembla que tot això són efectes especials”.

Sobre la possibilitat que el nou monarca faci algun pas per reconduir d’alguna manera el procés català, el filòsof creu que “el rei que vingui a fer alguna cosa a Catalunya hauria de tenir una gran valentia”.

Àlex Milian

Gaudeix Bellpuig

Descobreix el Bellpuig medieval i renaixentista a través d’un recorregut turístic pel casc antic de la vila resseguint el patrimoni arquitectònic que la vila guarda i descobrint les fites més importants del seu passat: el castell, els porxos, el call jueu, l’església Sant Nicolau i el Mausoleu de Ramon Folch de Cardona, tot descobrint el rellevant personatge històric i destacant el pes que va tenir la nissaga dels Cardona a Bellpuig.

Per a més informació:
Oficina de Turisme de Bellpuig
Tél. 973 320 536
oficinaturisme@bellpuig.cat

Ajuntament de Bellpuig
Tél. 973 320 408
promocio@bellpuig.cat
www.bellpuig.cat

